

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 18. De ijs, quæ ipsi evenerunt cum gloriosis Sanctis, S. Dominico & S.
Jgnatio, quoad unionem Religiosorum utriusque Sancti.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

absque nonnullis tamen defectibus, quos ego sperabam progressu temporis emendandos, si quidem, nisi se emendaret, non valebat pro nobis; DEUS ei respondit illud, quod Marri filiorum Zebedæi: Nescitis quid petatis, optando, ut maneat in Societate, nec enim est pro ipsis aptus. Atque idem illi dedit responsum, de quibusdam alijs.

Hoc non obstante ipsi aliquando ostendit Sanctus Pater Noster Ignatius, quid sentiret de ijs, qui egrediebantur e Societate, & propter malam ipsorum dispositionem dimittebantur. Apparuit illi indutus nigrâ veste, quæ erit solitro longior, & inducebat quandâ obscuritatem, dicens ipsi: Venio hoc modo, ut tibi dicam; quod, si essem capax tri-

stitix, & Sancti meæ Religionis, contristareremur, ac lugubri indueremur veste, propter exeuntes ex Societate, qui sunt vicini morti, quamvis non sint penitus mortui: ora DEUM pro illis. Ipsa verò dicente: Pater sancte, aliqui id fortè faciunt, ut transeant ad aliam Religionem strictiorem; respondit illi: Si ita est, hæc Religio non est illis accommodata, neque sunt ad eam vocati: sicut si aliquis homo plebeus indueret pulchram vestem, auro textam, & argento, hæc ipsi non quadraret, imò ita propter illam pudesceret, sed alia conformis ipsius conditioni; ita se habent illi. Commenda illos DEO.

☩ * * * ☩

CAPVT XVIII.

De ijs, quæ ipsi evenerunt cum Gloriosis Sanctis, S. Dominico & S. Ignatio, quoad unionem Religiosorum utriusque Sancti.

Atis in tota Christianitate notum est, dissensisse Sacram Religionem S. Dominici a Societate, quoad quasdam opiniones, de modo, quo conferuntur auxilia gratia, contendente quarvis Religione, bono zelo, suam opinionem esse veriolem, & convenientiore, ad salvandum id, quod nos Fides Catholica docet, de efficacia Divina gratia, ac de libertate liberi nostri arbitrij: verum Societas, quemadmodum erit accusata, seu denunciata ob suam opinionem communi Sede Apostolica, ita graviores sustinuit molestias. Eo tempore Venerabilis Marina de Escobar, tum quia id petebant Patres Societatis, tum etiam propter dolorem, quo gravabatur in his afflictionibus, recurtebat quam instantissime ad DEUM, implorando ejus opem.

§. I.

Quadam vice, inquit, mihi compa-

Sanctus Dominicus, & Sanctus Ignatius; atq; gloriosus Sanctus Dominicus me jussit rogare DEUM, ut Societati feliciter eaderent, ob quæ affligebatur: Admirata ego charitatem Sancti, dixi illi: Quid est hoc, Sancte Pater? nonne charitas incipit à se ipso? Quare mihi non dicis, ut orem pro tuis, sed pro Societate. Respondit Sanctus: Quia ita expedit, ad gloriam DEI. Cùmque hac de re loquerer cum S. Patre Nostro Ignatio, solùm mihi sereno vultu respondit: Fiat in omnibus, & per omnia voluntas DEI. Ego postea commendavi instantè DEO hoc negotium, & magnam concepi spem, quod habiturum esset bonum exitum. Aliàs autem obtinui clarius responsum, non confundentem Societatem his dissidijs, & veritatem habituram suum locum. Id accidit anno 1600. & anno 1603. atq; eventus hæcenus ostendit, verum fuisse responsum, quia anno 1601. fuit publicatum in Universitatibus Hispaniæ Decretum Sanctissimi Domini Nostri Pauli Quinti, in quo præcepit, ut quævis Religio posset liberè tueri suam opinionem, quoad

quoad usque altera alterius sententiam alienam esse à veritate demonstrat. De cetero nos debemus omnes subdere, ac subicere determinationi Sanctissimi Domini Nostri, siquidem ipsius definitio in his materijs est certa, propter assistentiam, quam habet, Spiritus Sancti, ne erret in rebus Fidei, quas definit.

§. II.

Veniamus ad precipuum, quod ista serva DEI his duabus Religionibus operabat, eratque concordia ac unio cordium & voluntatum, atque etiam, quantum esset possibile, opinionum & sententiarum, quia à DEO intelligebat, quod possent reduci ad concordiam. Dum his ferventibus teneretur desiderijs, quodam die, inquit, vidi Beatos Patriarchas, Sanctum Dominicum, & Sanctum Ignatium, qui postquam me aspexissent, & quam amantissime salutavissent, non sine mysterio, confederunt in duabus sellis, & circa illos, ad latera, non autem ante, erant Angeli, ac sancti ex Religionibus horum sanctorum Fundatorum; atque ego novi quosdam ex illis. Sederunt aliquamdiu valde affabiliter & amanter, præbentes indicia singularis mutuae dilectionis. Deinde affurrexerunt, & conversi ad se invicem, colloquebantur, atque Divinum & cœlestem alternabant sermonem. Et verò ex gravissimis manuum ac vultuum gestibus apparebat, esse rem maximam, & summi momenti, de qua conferebant. Sed non potui intelligere, quid esset. Stupebam, & attonita, ipsos contemplantur, cumque tenerer desiderio, de quo dixi initio, ac viderem charitatē adeo ardentem, quā colloquebantur illi duo sancti Patriarchæ, dixi: Utinam DEUS, pro sua bonitate dignaretur concedere, ut ita se amarent filij istorum Sanctorum, & essent in omnibus ita unanimes, sicuti se ostendunt esse hi sancti ipsorum Patres, quanto me id replet solatio! Tunc illi me denudò peramantèr aspicientes, dixerunt: Si id fieret, Amica, quemadmodum dicis ac desideras, quid deesset? Post continuatam aliquamdiu suam illam cœlestē

convesationem, iterum se collocaverunt in suis prioribus sellis: sed obtegente eos, instar alicujus cortinæ, pulcherrimā quadam nube coloris cœlestis, non vidi illos. Derepente autem ante eam ipsam nubem comparuerunt sex Angeli DEI, frantes suo ordine, aliquantum ab invicem distincti. Ego stupens hæc omnia, rogabā DEUM, ut mihi daret suum Divinum lumen, & gratiam, ad cognoscendas ejus veritates, atque ne viderem quidquam aut cognoscerem, quod non proveniret ab ipso, sicut etiam feceram in principio hujus visitationis. Expectaverunt me modicum illi sancti Angeli, ut conferrem cum DEO, quæ admodum dixi, ac deinde mihi dixerunt gravi quodam & sublimi modo, tametsi affabiliter: Age, Soror, attende, volumus enim nunc loqui nomine Divinæ Majestatis. Ego audiens id ab ipsis dici tam graviter, timebam, & quasi tremebam, quia mihi videbantur, ut sum adeo plena defectibus, velle propter illos aliquam contra me promulgare sententiam DEI. Verum postquam me DEUS pacavisset, & Angeli mihi iterum dicerent: Age, Soror, aucta; attendi, atque ipsi ita graviter, sicut dixi, omnes simul admirabiliter, & quasi unus solus, unaque omnes singillatim loquerentur, inceperunt dicere: *Magnus Dominus DEUS Majestatis decrevit in sua Divina & cœlesti mente, atque in sanctissimo Consistorio sua æterna ac admirabilis Sapientia, ut due sacra Religiones, quarum Patriarchæ sunt Sanctus Dominicus & Sanctus Ignatius, in eant concordiam, & uniantur, ut sic sociata & unita conforsetur in Domino, seque opponant hostibus Sanctæ Ecclesiæ, ac Fidei Catholicæ. Aderit enim tempus & occasio, in qua hoc sit necessarium, & Ecclesiæ Catholicæ eo indigeat. Ad id manifestandum nomine DEI venimus.* Ec cum ista dicerent, replebant meam animam gaudio, propterea quod tantopere desiderarem id, quod dixi initio, atque cum isto gaudio fui aliquo modo reddita audacior, & interrogavi: Dicant mihi Beati Spiritus DEI, hoc, quod dixerunt, videbimúsne nos, qui vivimus? Responderunt mihi: Videbunt quædam initia;

sed majora non videbunt, neque consequentur. Scito autem, quod inter hæc & illa sint nonnulla eventura.

Hoc audito (cum sim aliquantum scrupulosa in conscribendis rebus, quæ mihi accidunt cum DEO, quia summè desidero illas ita conscribere, ut non addam, aut mutem vel unum verbum, quamvis in eo non versetur cardo rei) ut conjicerem in chartam, quod mihi Angeli dixerant, conceptis ipsorum verbis, dixi illis: Beati Angeli DEI, voluntne mihi præstare favorem & gratiam, ut mihi denuò repetant verba DEI, quæ mihi dixerunt? Illi quasi considerabundi tacuerunt modicum, & postea mihi responderunt: Soror, semel tibi loquuti sumus nomine DEI, & jussu ipsius, quod tibi debet sufficere, quia nobis non licet repetere, quod diximus. Quando Divina Majestas voluerit à te conscribi hoc mysterium, & gratiam, quam tibi exhibuit, ipse te docebit, revocabitque tibi in memoriam id, quod fuerit sanctæ ipsius voluntati conforme, ut scribas. Ego propter istud responsum fui nonnihil confusa, quod mihi viderer fuisse nimis petax.

Post hoc, Angeli recesserunt ex loco, in quo fuerant, & dicta nubes etiam abivit, ac disparuit ita, ut illam amplius non conspexerim, ac tum vidi duos sanctos Patriarchas, sedentes sicut antea, & colloquentes, atque conferentes invicem de re quæpiam. Finito suo colloquio surrexerunt, atque exhibitâ sibi mutuo reverentiâ, quæ tamen fuit major Sancti Ignatij, amplexati se sunt peramanter & graviter. Intuitus autem me benevolè Beatus Sanctus Ignatius, rogavit Beatum Sanctum Dominicum, ut mihi impertiretur suam benedictionem: sed gloriosus Sanctus Dominicus humiliter ei respondit, se id non facturum, eo quod hoc ipsi propter multas causas competeret. Duravit aliquantum ista illorum sancta concertatio, tandem verò Sanctum Dominicum vicit obedientia, ac Sanctum Ignatium humilitas, & Sanctus Dominicus mihi dedit benedictionem, rogavitque Sanctum Ignatium, ut etiam ipse mihi illam impertiretur, quod fecit. Ego prostrata ad eorum pedes, osculata sum il-

los, quàm reverentissimè potui, & passim quandam ecstasim, instar somni spiritualis. Quando verò ad me redij, non vidi amplius Sanctos, qui jam abiverant, mansique delibuta magno solatio, & exhilarata, quod suo tempore futuræ essent concordæ illæ duæ Religiones, sicut desideraveram.

§. III.

ID forte confirmat alia visio, quam habuit anno 1603. quando illam visitaverunt iidem Sancti duo Patriarchæ, & postquam de quibusdam rebus contrulissent, dum ab illa discederent, vidit ipsos pariter ascendente ad Cælum, Sancto Dominico occupante dexteram. Sequebantur illos bini quasi processionaliter, multi Sancti utriusque Religionis eo modo, ut qui erant ex Societate, sequerentur ordine sanctum Dominicum; qui autem erant S. Dominici, sequerentur sanctum Ignatium, essentque ex utraque Religione invicem associati: quæ omnia significabant unionem, quam habent in Cælo, ubi omnes sunt uniti eodem spiritu, & DEUS operatur haberi in terrâ ab illis, qui sequuntur vexilla horum duorum magnorum Ducum, ad pugnandum contra communes hostes Ecclesiæ militantis. Expressius ipsi idem declaraverunt anno 1625. in Julio, cum illam alibi vice simul inviserent hi duo Sancti, conferrentque cum ipsâ de quodam negotio. Vidi, ait, ingredientem per portam cubiculi processionem Religiosorum ex Ordine S. Dominici, & ex Societate, veniebant bini, ita associati, ut unus esset hujus, alter illius Religionis, atque duo eorum latera, eadem ratione stipabant duo Angeli DEI. Hos sequebantur alij duo, semper tamen permixti, ita ut Religiosum sancti Dominici, sequeretur Religiosus Societatis, & Religiosus Societatis, Religiosus S. Dominici. Postquam omnes fuissent ingressi, qui erant multi cum suis Angelis, collocaverunt se pulcherrimo ordine ante duos sanctos Patriarchas, qui ad illos habuerunt longum sermonem, suavissimum, & plenum cælesti Sapientiâ, exhortando ipsos ad unionem in Domino, pacem & confort-

mitatem in omnibus, ac per omnia, quantum ijs esset possibile, dicendoque illis propterea, Dominum DEUM Majestatis, ex sua infinita bonitate, dedisse mundo hæc duo Instituta & Religiones, usque adeo similes quoad suam vocationem, ut incumberent in animarum salutem, & majorem earundem procurarent profectum, ideoque se rogare instantissime, &

ipsis mandare Nomine DEI, atque etiam, ut sunt eorum Capita, & Prælati, ac Patriarchæ utriusque Religionis; nè evertant, vel destruunt, quantum est in ipsis, quod DEUS intendit, si non vivant uniti, ac dicto modo conformes, atq; animas, quibus deberent prodesse, turbent, agendo contra, quam DEUS mandet ac velit.

CAPUT XIX.

Quomodo viderit gloriosum S. Franciscum Xaverium, ac magnam ipsius Sanctitatem, & quâ ratione illam DEUS repleverit Spiritu ac virtutibus Sancti Patris Nostri Ignatij.

*A*djungamus Patri Gloriosissimum ejus Filium, cum illos etiam DEUS voluerit conjungere in canonizatione, disponendo, ut eodem perageretur die.

Magnus iste Orientis Apostolus visurum illam Famulam DEI, ipso volente, ejusdemque Majestatis illum dignata est ei diversimode pro ipsius solatio spectandum exhibere.

§. I.

EO, inquit, die, quo Vallisoleti celebratur Beatificatio S. Patris Francisci Xaverij (in Julio anni 1620.) cum insolitos paterer dolores, dixit mihi Dominus: Libenter adesces huic Festo, sed ego tibi illud ostendam alio modo. Post paucas horas vidi gloriosum & sanctum Patrem, indutû suo vestitu Societatis, valde splendidum, vectum curru quodam triumphali, confidentem in throno. Trahebant currum gratiosissimi quatuor equi candidi instar nivis; & circumdabant illum Angeli, quorum millia præcedebant ritu supplicationis, cum instrumentis musicis; sequentibus nonnullis Sanctis è Societate, elevatis à terra, velut in quadam nube: & hunc in modum est ductus per omnes Regiones, ubi prædicavit Evangelium, quæ

erant plurimæ, resonante inusitatâ instrumentorum ac vocum musicâ, quâ Angeli laudabant DEUM. In equis intellexi representari Principes ac personas seculares, à quibus fuit adjutus in his expeditionibus Evangelicis. Revertente pompâ ad suum locum, venerunt ad thronum multi sancti Religiosi ex Societate, ad amplectendâ ipsius quasi genua, quos Sanctus amantissime amplexabatur, imponens eorum humeris manus, & impertiebatur illis suâ benedictionem. Dixerunt mihi Angeli, ut & ego accederem: tergiversabar autem. Tandem me duxerunt, & Sanctus mihi dixit: Nè verecunderis, Soror nostra, es enim etiam ex Societate, & ex primis filiabus Nostri S. Patris Ignatij; ego ero instar tui fratris majoris natu, & protegam te deinceps in omnibus, quæ à me petieris. Postridie me rursum invisit, repetiitque præcedentia verba, & ego illi dixi: Pater Sancte, quod desidero, est, ut ores DEUM, quò mihi det conformitatem cum sua voluntate in ista Cruce, quam patior; complaceo enim mihi in illa, & existimo, quòd non possem absq; rubore coram illo comparere, nisi aliquid amore ipsius paterer. Sanctus autem mihi respondit se id facturum, quoad usque terminato meo exilio cum ipso migravero ad Cælum.

Fff 3

§. II.